

WIERZĘ

W KOŚCIÓŁ CHRYSTUSOWY

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2022/2023
XXII niedziela zwykła – uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata

CYKL A
CZEŚĆ 4

**„WIERZĘ
W KOŚCIÓŁ CHRYSZTUSOWY”**

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2022/2023

Cykl A

CZĘŚĆ 4

„WIERZĘ W KOŚCIÓŁ CHRYSZTUSOWY”

Materiały homiletyczne na rok liturgiczny 2022/2023
XXII niedziela zwykła – uroczystość Jezusa Chrystusa Króla
Wszechświata

Cykl A

CZĘŚĆ 4

Redakcja: *ks. Michał Dąbrówka*

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego
Kurii Diecezjalnej w Tarnowie

© by Wydawnictwo BIBLOS, Tarnów 2023

Nihil obstat

Tarnów, dnia 27.07.2023 r.

ks. dr hab. Marek Kluz, prof. UPJPII

Imprimatur

OW-2.2/37/23, Tarnów, dnia 28.07.2023 r.

Wikariusz generalny

† Leszek Leszkiewicz

Projekt okładki:

Mateusz Kowal

Na okładce:

Zdjęcia autorstwa Martijn Vonk on Unsplash

Wydział Duszpasterstwa Ogólnego

Kurii Diecezjalnej w Tarnowie

ul. Piłsudskiego 6, 33-100 Tarnów

tel. 14-63-17-380

e-mail: wydzdusz@diecezja.tarnow.pl

Druk: Poligrafia Wydawnictwa Biblos

ISBN 978-83-7793-977-2

Biblos WYDAWNICTWO
DIECEZJI TARNOWSKIEJ

Plac Katedralny 6, 33-100 Tarnów

14 621 27 77

biblos@biblos.pl

www.biblos.pl

[@wydawnictwobiblos](#)

Spis treści

Wprowadzenie do programu duszpastersko-homiletycznego na rok 2022/2023	7
KOŚCIÓŁ JEST APOSTOLSKI	9
XXII NIEDZIELA ZWYKŁA – 03.09.2023	10
UROCZYSTOŚĆ NARODZENIA NAJŚWIĘTSZEJ MARYI PANNY – 08.09.2023	18
XXIII NIEDZIELA ZWYKŁA. TYDZIEŃ WYCHOWANIA – 10.09.2023	23
XXIV NIEDZIELA ZWYKŁA. ŚWIATOWY DZIEŃ ŚRODKÓW SPOŁECZNEGO PRZEKAZU – 17.09.2023	28
ROLA ŚWIECKICH W KOŚCIELE	34
XXV NIEDZIELA ZWYKŁA. ŚWIATOWY DZIEŃ MIGRANTA I UCHODźCY – 24.09.2023	35
XXVI NIEDZIELA ZWYKŁA – 01.10.2023	39
XXVII NIEDZIELA ZWYKŁA – 08.10.2023	46
XXVIII NIEDZIELA ZWYKŁA. DZIEŃ PAPIESKI – 15.10.2023 ...	48
XXIX NIEDZIELA ZWYKŁA. ŚWIATOWY DZIEŃ MISYJNY – 22.10.2023	48

KOMUNIA KOŚCIOŁA W NIEBIE I NA ZIEMI	49
UROCZYSTOŚĆ POŚWIĘCENIA WŁASNEGO KOŚCIOŁA – 29.10.2023	50
XXX NIEDZIELA ZWYKŁA – 29.10.2023	56
UROCZYSTOŚĆ WSZYSTKICH ŚWIĘTYCH – 01.11.2023	61
MSZA NA CMENTARZU	66
WSPOMNIENIE WSZYSTKICH WIERNYCH ZMARŁYCH – 02.11.2023	71
ZNAMIONA AUTENTYCZNOŚCI KOŚCIOŁA	78
XXXI NIEDZIELA ZWYKŁA – 05.11.2023	79
XXXII NIEDZIELA ZWYKŁA. DZIEŃ SOLIDARNOŚCI Z KOŚCIOŁEM PRZEŚLADOWANYM – 12.11.2023	89
XXXIII NIEDZIELA ZWYKŁA. ŚWIATOWY DZIEŃ UBOGICH – 19.11.2023	96
UROCZYSTOŚĆ JEZUSA CHRYSZTUSA KRÓLA WSZECHŚWIATA ŚWIATOWY DZIEŃ MŁODZIEŻY – 26.11.2023	102

WPROWADZENIE

„Projekt programu duszpasterskiego na rok liturgiczny 2022/2023, pod hasłem: «Wierzę w Kościół Chrystusowy», wyrasta z analizy aktualnej sytuacji Kościoła i dość powszechnego uznawania jej, nie tylko pośród duchownych, za wyjątkowo trudną. By nie ulec frustracji czy wręcz rezygnacji z podjęcia dzieła odnowy i szukania dróg ku temu wiodących, uznano za pierwszorzędne zadanie na dziś i jutro Kościoła w Polsce obudzenie i umocnienie wiary w Kościół, bo zaczynamy wątpić w to dzieło Boga na ziemi, ustanowione dla nas, grzesznych, z myślą o naszym zbawieniu. [...]

Coraz bardziej rozwija się bowiem niedowiarstwo względem Kościoła, nie wierzy się mu i ciągle wzrasta poziom ignorancji w zakresie podstawowej wiedzy o nim. Stąd i ogromne niezrozumienie Kościoła, płytkie widzenie jego istoty, bywa, że nawet w gronie osób duchownych. Ma też miejsce coraz większe nastawianie na Kościół i jego funkcjonowanie w świecie, co domaga się pozytywnej apologii, a nade wszystko rozwijania we wspólnocie Kościoła rzetelnego przekazu prawdy o nim, odsłaniania jego misteryjnego charakteru, zgłębiania jego znaczenia i wartości, przypominania podstawowych treści, zwłaszcza o jego złożonej naturze i zbawczej misji.

Co więcej, w dobie wielkiego kryzysu wiary w Kościele, także wzrastającego kryzysu jego ducha i misji, potrzeba podjąć z wielkim zaangażowaniem dzieło jego gruntownej odnowy. Można rzec, że mamy właściwie gotowy projekt do podjęcia. Mam na myśli soborową wizję Kościoła: otwartego, wspólnotowego i służebnego. Ciągle jednak brakuje recepcji tej myśli o Kościele w jego życiu i wszelkiej aktywności. Realizacja tego zadania zakłada podniesienie poziomu rozumienia Kościoła i obudzenia u wiernych świadomości bycia Kościołem. Wierni potrzebują wiedzieć, co Kościół mówi sam o sobie, by odkryć na nowo jego tajemnicę i obudzić w sobie ofiarne i niemal niecierpliwe pragnienie odnowy. [...]

Trzyletni Synod o synodalności Kościoła, który wkroczył już w etap kontynentalny, stanowi wielki impuls i może się okazać dużą pomocą w podjęciu dzieła. Chodzi bowiem o wdrożenie

w życie soborowej myśli o Kościele jako wspólnotcie Ludu Bożego, a w związku z tym o dokonanie koniecznej przemiany mentalnej we wspólnotcie wiernych (osób duchownych, konsekrowanych i świeckich), bo nie może być między nami podziału na «my» i «wy» czy «my» i «oni». Jesteśmy jedną rodziną dzieci Bożych. Kroczymy razem do domu Ojca, wspólnie podążając za Jezusem, prowadzeni światłem i mocą Ducha Świętego. Tak rozumiana synodalność oznacza zasadniczy sposób wspólnotowego życia i funkcjonowania Kościoła, który domaga się czynnego udziału, czyli angażowania się wszystkich na tej drodze i otwierania na nią innych. Nie mogą nam być obojętni ani ci, którzy jeszcze Pana nie znaleźli, ani ci, którzy odeszli i nie wrócili. W całym tym procesie synodalnym podstawą wszystkiego jest wierność Chrystusowi i Jego Ewangelii. Aby zaś na drodze do Ojca domu nie zbłądzić pośród zmieniających się uwarunkowań świata, a także by nie zaniedbać misji zbawczej w świecie, potrzeba otwartości na każdego człowieka i rozeznawania tego, co mówi Duch Święty do Kościoła. [...]

Zamysł programu duszpasterskiego 2022/2023 jest następujący: na nowo zobaczyć, rozważyć i zastosować w swoim życiu to, że pomimo wielu trudnych spraw w dzisiejszym Kościele trzeba nam wierzyć w Kościół i wierzyć Kościołowi. Wiara w Kościół to bowiem konkretyzacja wiary w Boga, który nam się objawił jako Emmanuel (Bóg z nami). Słuszność zaś dawania wiary Kościołowi wynika z faktu, że jego nauczanie jest oparte na autorytecie Boga, na prawdzie przezeń objawionej.

W ramach realizacji programu chcemy odsłonić całe bogactwo treściowe prawdy o Kościele. Uświadomić wiernym, że Kościół jako dzieło Bosko-ludzkie stanowi misterium, którego nie sposób ogarnąć rozumem, i dlatego «domaga się wiary». Równocześnie chcemy pokazać, że Kościół «wart jest wiary» ze względu na obecność i aktywność w nim Boga, ze względu na jego wartość zbawczą i obfitość Bożych darów, z których człowiek może czerpać” (bp A. Czaja, *Słowo wstępne*, w: *Zeszyt teologiczno-pastoralny. Program duszpasterski Kościoła katolickiego w Polsce na rok 2022/2023*, Katowice 2022, s. 6-8).

KOŚCIÓŁ JEST APOSTOLSKI

„Kościół jest «apostolski»: jest zbudowany na trwałych fundamentach «dwunastu Apostołów Baranka» (Ap 21,14); jest niezniszczalny; jest nieomylnie zachowywany w prawdzie. Chrystus rządzi Kościołem przez Piotra i innych Apostołów, obecnych w ich następcach, papieżu i Kolegium Biskupów” (KKK 869).

XXII niedziela zwykła – Kościół „apostolski” idzie drogą krzyża

Orędzie: Do zmartwychwstania, czyli do nowej jakości życia, dochodzi się przez krzyż, czyli przez drogę wyrzeczeń i umarwień. Droga miła, łatwa i przyjemna ostatecznie prowadzi do porażki.

Uroczystość Narodzenia Najświętszej Maryi Panny – Kościół Chrystusowy rodziną dzieci Bożych

Orędzie: Jesteśmy jedną wielką rodziną – rodziną chrześcijan, braćmi i siostrami, których Ojcem jest Bóg, a Matką Maryja.

XXIII niedziela zwykła. Tydzień Wychowania – Obowiązek upominania

Orędzie: Bóg czyni nas w Kościele braćmi i siostrami, którzy przez braterskie upomnienie okazują wzajemną troskę o siebie.

XXIV niedziela zwykła. Światowy Dzień Środków Społecznego Przekazu – Obowiązek przebaczenia

Orędzie: Bóg przebacza nam i bierze na siebie nasze grzechy.

XXII NIEDZIELA ZWYKŁA – 03.09.2023

I czyt. Jr 20,7-9; Ps 63; II czyt. Rz 12,1-2; Ew. Mt 16,21-27

Proponowane pieśni:

Na wejście – „Boże, lud Twój”

Na przygotowanie darów – „Przyjmij, o Najświętszy Panie”

Na komunię – „Witam Cię, witam”

Na uwielbienie – „Dzięki, o Panie”

Na zakończenie – „W krzyżu cierpienie”

Wprowadzenie do Mszy Świętej

Na początku kolejnego roku pracy i nauki liturgia Kościoła ukazuje nam Chrystusa, który wskazuje swoim uczniom na potrzebę pójścia drogą rezygnacji z siebie i wyrzeczeń. Tylko w ten sposób człowiek osiąga wolność. Wszelkie propozycje jej łatwego zdobycia okazują się złudne. Prośmy więc dzisiaj Pana, aby nas umocnił w podążaniu tą wymagającą drogą krzyża, która prowadzi do zmartwychwstania i życia.

Kościół „apostolski” idzie drogą krzyża

Sytuacja egzystencjalna: Łudzimy się i łudzi się nas, że szczęście można osiągnąć bez wysiłku.

Orędzie: Do zmartwychwstania, czyli do nowej jakości życia, dochodzi się przez krzyż, czyli przez drogę wyrzeczeń i umartwień. Droga miła, łatwa i przyjemna ostatecznie prowadzi do porażki.

Apel: Nastaw się na wysiłek w rozpoczynającym się nowym roku nauki i pracy.

I. Wskazówki na drogę

Już jutro we wszystkich szkołach zabrzmie pierwszy dzwonek. To znak, że definitywnie kończą się wakacje, a my wchodzimy w kolejny rok pracy i nauki. W takich chwilach rodzice często próbują przekazać dzieciom kilka najważniejszych wskazówek. Mówią: „Pamiętaj, żeby w tym roku uczyć się sumiennie i systematycznie, bo wtedy nie będziesz musiał nadrabiać zaległości pod koniec semestru”, „Bierz przykład ze mnie, bo ja w twoim wieku uczyłem się całymi dniami” albo „Szanuj kolegów i nauczycieli, to i oni będą cię szanowali” itd.

Skoro więc wszyscy zaczynamy po wakacjach jakiś nowy etap życia, pracy i nauki, to i Jezus w dzisiejszej liturgii słowa daje nam kilka ważnych wskazówek. Można powiedzieć, że nakreśla dla nas program na ten najbliższy rok. Realizacja tych założeń będzie kluczem do sukcesu!

Jakie to założenia? „Jeśli ktoś chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladuje. Bo kto chce zachować swoje życie, straci je; a kto straci swe życie z mego powodu, znajdzie je” (Mt 16,24-25). Krótko mówiąc, Jezus przypomina nam, że jeśli chcemy coś osiągnąć w życiu duchowym, rodzinnym, czy zawodowym, to wymaga to konkretnego wysiłku. Tu nie sprawdza się zasada: „Robić tak, żeby się nie narobić, a zarobić”. Do zmartwychwstania, czyli do nowej jakości życia, dochodzi się przez krzyż, czyli przez drogę wyrzeczeń i umartwień. Droga miła, łatwa i przyjemna ostatecznie prowadzi do porażki.

II. Nie bierzcie wzoru z tego świata

W tym miejscu warto przypomnieć słowa papieża Benedykta XVI, który zauważył: „Próbuje się nas omamić, że człowiekiem można stać się bez uporania się z samym sobą, bez cierpliwej rezygnacji i trudu przezwyciężania siebie; wmawia się nam, że niepotrzebne są wierność przyjętym obowiązkom, cierpliwe znoszenie napięcia między tym, czym człowiek powinien być, a tym, czym rzeczywiście jest – i tu właśnie tkwią istotne źródła kryzysu

w naszych czasach. Człowiek, któremu obcy jest wysiłek i daje się zwieść bajecznej krainie pasibrzuchów, traci [...] samego siebie” (*Dlaczego jeszcze jestem w Kościele?*, w: J. Ratzinger, *Opera omnia*, t. VIII/2, Lublin 2013, s. 1096).

Jest to jakby echo słów św. Pawła z dzisiejszego drugiego czytania, który pisał: „A zatem proszę was, bracia, przez miłosierdzie Boże, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej. Nie bierzcie więc wzoru z tego świata” (Rz 12,1-2).

Nie należymy do świata, lecz do Kościoła, który – jak wyznajemy w *Credo* – jest „apostolski”. To znaczy, że nie tylko opiera się na nauczaniu przekazanym nam przez apostołów i ich następców, ale również, że odtwarza w sobie ich sposób życia, przejęty od Chrystusa. To apostołowie pierwsi po Chrystusie wzięli swój krzyż; to oni dali swoje ciała na ofiarę żywą, świętą i Bogu przyjemną; to oni stracili swoje życie, aby je zyskać. Skoro więc jesteśmy częścią Kościoła, który jest „apostolski”, to nie ma dla nas innej drogi, jak właśnie droga wyrzeczenia i pracy nad sobą. Jeśli marzymy o innej drodze do szczęścia, to Jezus mówi także i do nas: „Zejdź Mi z oczu, szatanie! Jesteś Mi zawadą, bo myślisz nie na sposób Boży, lecz na ludzki” (Mt 16,23).

III. Nastawmy się na podjęcie trudu

Myśleć „po Bożemu”, to nie oszukiwać się, że można być szczęśliwym bez wysiłku. Nie osiągnie się dobrych ocen bez trudu codziennej nauki. Nie dostanie się podwyżki albo awansu, pracując byle jak. Nie schudnie się, nie ograniczając ilości jedzenia. Ale także nie stworzy się szczęśliwego małżeństwa bez wysiłku włożonego w znajdywanie czasu na dzielenie się tym, co przeżywam, albo wysiłku związanego z pokonywaniem różnego rodzaju pokus. Nie stworzy się szczęśliwej rodziny bez trudu okazywania sobie cierpliwości i znoszenia siebie nawzajem w miłości. Nie będzie to możliwe bez trudu przebaczenia i upominania, o którym będzie mowa w kolejne niedziele. Nie da się osiągnąć szczęścia bez wysiłku związanego np. z ograniczeniem

czasu spędzonego przed telewizorem czy komputerem albo odmówienia sobie z trudem alkoholu po kolejnym dniu pełnym stresu i zmęczenia. Można by długo wymieniać, ale Jezus streszcza to w jednym zdaniu: „Kto chce zachować swoje życie, straci je; a kto straci swe życie z mego powodu, znajdzie je”. Jesteśmy częścią Kościoła, który jest „apostolski”, a więc jesteśmy zaproszeni do tego, by – jak apostołowie – pójść drogą trudu i wyrzeczeń, czyli dać „ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną”.

Eucharystia, w której uczestniczymy, obecna mękę, śmierć i zmartwychwstanie Chrystusa. W czasie tej Najświętszej Ofiary Jezus zaprasza nas, byśmy weszli razem z Nim na drogę krzyża, byśmy – razem z Nim – „dali ciała swoje na ofiarę żywą, świętą, Bogu przyjemną”. Prośmy więc dzisiaj, abyśmy w tym rozpoczynającym się roku pracy i nauki nie uciekali od tego, co trudne, ale podejmowali konkretny trud. Bo – jak mówił papież Benedykt – „Człowiek, któremu obcy jest wysiłek i daje się zwieść bajecznej krainie pasibrzuchów, traci [...] samego siebie”.

Modlitwa wiernych

Wpatrzni w krzyż Chrystusa, który z miłości otwiera nam drogę do nieba, zanośmy z ufnością nasze prośby do Boga, naszego Ojca:

1. Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie prosimy Cię, Ojcze, za Kościół święty, aby odważnie głosił całemu światu mękę, śmierć i zmartwychwstanie Twojego Syna.
2. Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie prosimy Cię, Ojcze, aby sprawujący rządy pamiętali, że każda władza jest służbą Tobie i drugiemu człowiekowi, na wzór Jezusa Chrystusa, Twojego Syna.
3. Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie prosimy Cię, Ojcze, abys natchnął swoim Duchem tych, którym trudno podążać drogą umartwienia i pokuty.
4. Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie prosimy Cię, Ojcze, za prześladowców Kościoła, abys dokonał cudu przemiany ich serc.

5. Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie prosimy Cię, Ojcze, za zmarłych (a szczególnie za *N.*), aby obmyci z grzechów w najświętszej Krwi Twojego Syna otrzymali udział w radości nieba.
 6. Przez Chrystusa, z Chrystusem i w Chrystusie prosimy Cię, Ojcze, za nas samych, aby uczestnictwo w tej Eucharystii i przyjęcie Komunii św. umocniło nas w podążaniu drogą krzyża.
- Wysłuchaj, Ojcze, naszego wołania, które zanosimy do Ciebie przez Chrystusa, Pana naszego. Amen.

Przed rozesłaniem

Papież Benedykt mówił, że: „Człowiek nie może się w rzeczywistości zbawić inaczej jak tylko przez Krzyż. Tylko w ten sposób osiąga wolność. Wszelkie propozycje jej łatwego zdobycia okażą się złudne”. Pouczeni tymi słowami, wejdźmy w ten nowy rok nauki i pracy z postanowieniem, aby jeszcze bardziej rezygnować z siebie i iść za Chrystusem drogą krzyża.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

Pieśń – „Upadnij na kolana”

Jezu Chryste, klękamy przed Tobą, który jesteś prawdziwie obecny w tym Najświętszym Sakramencie. Wierzymy i wyznajemy, że wpatrując się teraz w Twoje przenaświętsze Ciało, jesteśmy jak Maryja i Jan, którzy stali pod krzyżem i patrzyli, jak umierasz z miłości do człowieka. Tę samą miłość widzimy na własne oczy – tu i teraz. Patrzymy bowiem na Twoje Ciało, „które na krzyżu sromotnie wisiało”.

Dla nas stałeś się posłuszny aż do śmierci, a była to śmierć na krzyżu (por. Flp 2,8). Nie uległeś pokusie szatana, który mówił przez usta Piotra: „Panie, niech Cię Bóg broni! Nie przyjdzie to nigdy na Ciebie” (Mt 16,22). Wiedziałeś bowiem, że krzyż jest

najwłaściwszą drogą, aby nas zbawić. Bo „kto chce zachować swoje życie, straci je, a kto straci swe życie [...], ten je zachowa” (Łk 9,24). Umierając za nas, nie tylko nas odkupiłeś, ale także wyraźnie pokazałeś, że „człowiek nie może się w rzeczywistości zbawić inaczej, jak tylko przez krzyż. Tylko w ten sposób osiąga wolność. Wszelkie propozycje jej łatwego zdobycia okażą się złudne” (Benedykt XVI). Dlatego chcemy Ci z całego serca dziękować za ten niewysłowny dar Twojej miłości.

Będziemy powtarzać: **DZIEKUJEMY CI, JEZU!**

- za to, że istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystałeś ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołociłeś samego siebie, przyjąwszy postać sługi...
- za to, że uniżyłeś samego siebie, stawszy się posłusznym aż do śmierci, i to śmierci krzyżowej...
- za to, że tocząc duchową walkę w Ogrodzie Oliwnym, powiedziałeś ostatecznie Ojcu: „Niech się stanie wola Twoja!”...
- za to, że pozwoliłeś Szymonowi z Cyreny, aby pomógł Ci dźwigać krzyż, i że zapraszasz do tego każdego z nas...
- za to, że uobecniając w każdej Mszy Świętej swoją mękę, śmierć i zmartwychwstanie, umacniasz nas do podążania drogą wyrzeczenia się siebie...
- za to, że dałeś nam Kościół, który nie obawia się być znakiem sprzeciwu wobec świata pogrążonego w konsumpcji i wciąż przypomina nam o potrzebie umartwienia...

W chwili ciszy chcemy Ci teraz podziękować za to, co od Ciebie otrzymaliśmy i wciąż otrzymujemy.

(Chwila ciszy)

Pieśń – „Krzyżu Chrystusa, bądźże pochwalony”

Jezu Chryste, już tyle razy zachęcałeś nas słowami: „Jeśli kto chce pójść za Mną, niech się zaprze samego siebie, niech weźmie krzyż swój i niech Mnie naśladowuje” (Mt 16,24). A nam wciąż tak trudno pójść tą drogą. Nie chcemy rezygnować z czegoś, co sprawia nam przyjemność, co jest wygodne, co lubimy. Chcielibyśmy być szczęśliwi, ale bez wyrzeczeń, nie rezygnując z siebie. Wciąż dajemy się omamić, że człowiekiem można stać się bez uporania się z samym sobą, bez cierplivej rezygnacji i trudu przewycięzania siebie. Wciąż dajemy sobie wmówić, że niepotrzebne są wierność przyjętym obowiązkom, umartwienie i pokuta. A ty – przez swój Kościół – cierpliwie powtarzasz nam, że człowiek, któremu obcy jest wysiłek i daje się zwieść bajecznej krainie pasibrzuchów, traci siebie samego (por. Benedykt XVI). Widząc swoją słabość i swoje upadki, chcemy teraz z całego serca Cię przeprosić.

Będziemy powtarzać: PRZEPRASZAMY CIĘ, JEZU!

- za odrzucanie Twoich napomnień, których udzielasz nam przez wspólnotę Kościoła...
- za odrzucanie Twojego krzyża i szukanie tylko wygodnego życia, pogrążonego we własnym egoizmie...
- za brak umiaru w jedzeniu, picciu, korzystaniu z mediów i innych rozrywek...
- za brak ducha umartwienia i pokuty...
- za uleganie różnego rodzaju pokusom, które prowadziły nas do ciężkich grzechów...
- za odkładanie spowiedzi i nawrócenia...

W chwili ciszy chcemy teraz przeprosić Cię za to, co w sposób szczególny wyrzuca nam nasze sumienie.

(Chwila ciszy)

Pieśń – „Boże, w dobroci nigdy nie przebrany”

Jeżu Chryste, przychodzimy do Ciebie na początku kolejnego roku pracy i nauki. Wiemy, że przed nami wiele wyzwań i trudności. Dlatego przychodzimy do Ciebie, aby prosić o wszelkie potrzebne łaski na ten czas. Wiemy bowiem, że bez Ciebie nic uczynić nie możemy (por. J 15,5). Ten czas jest dla nas wielką szansą, aby jeszcze bardziej wzrastać w świętości i pomnażać dobro wokół nas. Ale stanie się to tylko wtedy, gdy nam dopomożesz. Dlatego wspomóż nas – prosimy – w jak najlepszym wykorzystaniu tego czasu.

Będziemy powtarzać: PROSIMY CIĘ, JEZU!

- o pokorne uznanie, że bez Ciebie nic nie możemy uczynić...
- o odwagę do podążania za Tobą drogą krzyża...
- o ducha wyciszenia i modlitwy...
- o ducha umartwienia i pokuty...
- o światło Ducha Świętego dla uczniów i nauczycieli...
- o łaskę dobrej spowiedzi dla tych, którzy żyją w grzechu ciężkim...
- o duchowe zmartwychwstanie dla każdego z nas...

W chwili ciszy chcemy Cię teraz prosić o to, czego najbardziej potrzebujemy.

(Chwila ciszy)

Panie Jeżu, dziękujemy Ci za tę chwilę modlitwy i refleksji. Prosimy Cię, pobłogosław nas na to wszystko, co przygotowałeś dla nas w tym rozpoczynającym się roku nauki i pracy. Niech Twoje błogosławieństwo umocni nas i sprawi, że będziemy mieli odwagę i siły podążać za Tobą drogą krzyża. Niech uzdolni nas do rezygnowania z siebie i wybierania tego, co trudniejsze. Niech prowadzi nas przez Twoją mękę i śmierć, aż do chwały zmartwychwstania.

Pieśń – „Pobłogosław, Jeżu drogi”

Ks. Michał Dąbrówka